

Arrest

**nr. 48 752 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat J. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2008 heeft verzoekster een aanvraag ingediend voor een visum gezinshereniging (type D) in functie van haar Belgische echtgenoot, dat op 16 oktober 2008 werd afgeleverd te Ankara.

Verzoekster doet op 5 november 2008 een verklaring van inschrijving bij de stad Gent

Op 4 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 april 2009 doet verzoeksters echtgenoot een aangifte van schijnhuwelijk.

Op 5 mei 2009 wordt een negatief woonstverslag opgesteld.

Op 13 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 april 2010 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente. Haar F-kaart wordt afgenomen en verzoekster vraagt om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Op 17 juni 2010 laat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester weten dat hier geen gunstig gevolg kan worden aan gegeven en dat verzoekster gevolg dient te geven aan de beslissing van 13 mei 2009.

Op 28 juni 2010 wordt verzoekster van de beslissing van 13 mei 2009 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S.N., geboren te (...), van Turkse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing :

Art42quater§ 1,4 van de wet van 15.12.1980. Er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Uit het verhoor van de echtgenoot d.d. 15.04.2009 blijkt het volgende : "... Op 10.12.2008 is ze naar België gekomen. We zijn samen naar het dienstencentrum van Muide geweest om mevrouw in te schrijven. Daar hebben ze gezegd dat de wijkagent moest komen. Ik merkte dat ze vanaf dan veranderde. Ze was rustig en kalm. Vanaf het moment dat we een brief gekregen hadden van de wijkagent, is mevrouw veranderd. Ze kreeg een grote mond, was vaak kortaf met haar antwoorden. Omdat we gingen gaan werken was ze alleen thuis. Ze kookte niet als we terug kwamen. Ze deed de ganse dag niets. Later kregen we een brief dat mevrouw zich moest aanmelden om haar verblijfskaart af te halen. Het is nog geen maand geleden dat ze haar verblijfskaart voor 5 jaar heeft gekregen. Zaterdagochtend om 06u30 is ze weggegaan. Ik lag nog te slapen. Ik dacht eerst dat ze naar beneden was. Mijn moeder dacht dat ze boven was. Toen ik naar beneden ging, hebben we gezien dat ze weg was. De laatste tijd belde ze veel naar haar broer en zussen. Mevrouw heeft een zus in Antwerpen, ze heet I. (...). Ze heeft nog een broer en een zus die in Lyon wonen. Ik heb gebeld naar haar zus in Antwerpen. Haar zus heeft gezegd dat ze mee is gegaan met haar broer. Ik weet dat die broer zaterdag naar Brussel ging komen omdat er een trouwfeest van de familie was. Ik ben er zeker van dat de broer van mevrouw haar 's morgens vroeg komen halen is. Mevrouw heeft een GSM, waarschijnlijk hebben ze afgesproken. Ik heb gebeld naar mijn schoonmoeder, ze zei: mijn dochter heeft alles wat ze moet hebben. Ze heeft jullie niet meer nodig. Ik ben zeker dat het een kwaad opzet is, ze had enkel de bedoeling om zich hier te vestigen. Ik wil dat haar kaart terug wordt ingetrokken en dat ze terug naar Turkije gaat. Ik wil niet dat ze terug komt. Ze heeft mij gebruikt. Mijn ouders wilden niet dat ik trouwde, kijk nu hebben ze gelijk. Mevrouw heeft haar verblijfskaart, ons trouwboekje en al haar juwelen mee. Ze heeft zelfs de juwelen van mijn moeder gestolen. Het volgende heeft ze meegenomen:

15x armbanden van 33 gram. Een armband is 550 euro waard.

Een set van 22 karaat. Rond de 2.500 euro waard

Een brede armband van 700 euro waarde

5 birlik met ketting 1.400 euro

2 armbanden van mijn moeder, ongeveer 1500 euro

2 brede ringen

Ik heb de diefstal aangegeven bij de politie. Zij hebben een PV opgemaakt met het nummer (...)dd 11/04/2009." Uit het verslag samenwoning d.d. 05.05.2009 blijkt het volgende : betrokkene woont er niet meer, het koppel gaat scheiden. Betrokkene verblijft momenteel vermoedelijk in Frankrijk. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekster voert aan dat zij gehuwd is met een Belgische man en zij met hem samenwoont, zodat haar verblijf niet kan worden beëindigd op grond van artikel 42 *quater*, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat er oorspronkelijk werd vastgesteld dat zij samenwoont met haar echtgenoot, doch dat door tijdelijke echtelijke problemen haar echtgenoot stappen ondernam om haar "papieren" te ontnemen. Amper twee weken na de verklaringen van haar echtgenoot werd een negatieve vaststelling van woonst gedaan. Enkel op basis van deze elementen werd beslist dat er geen samenwonen meer is en aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekster is de mening toegedaan dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan. Enerzijds omdat haar echtgenoot eenzijdig werd geloofd in zijn bewering, anderzijds omdat de problemen tijdelijk waren en zij reeds na enkele maanden weer verzoend was met haar echtgenoot en zij thans samenwonen. Ondanks dat zij sinds oktober 2009 opnieuw samenwoont met haar echtgenoot, werd haar op 28 juni 2010 nog een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook hier meent verzoekster dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Zij meent dat verweerder zich op het ogenblik van de betekening had moeten vergewissen of aan de inhoudelijke gronden van de beslissing nog wel voldaan was. Tevens meent verzoekster dat de beslissing ook slecht werd gemotiveerd nu men eenzijdig de beweringen van haar echtgenoot heeft geloofd zonder haar versie of zienswijze na te gaan. Verzoekster betoogt dat het onmogelijk is dat een grondig onderzoek werd uitgevoerd, aangezien het verweerder duidelijk zou zijn geworden dat de problemen slechts tijdelijk waren. Verzoekster wijst er nog op dat verweerder zeker zorgvuldig moet zijn wanneer de grondrechten voorzien in artikel 8 van het EVRM in het gedrang komen. Zij meent dat de overheid haar recht op eerbiediging van het privéleven schendt, daar verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan iemand terwijl hij weet dat die persoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 *quater* van de Vreemdelingenwet, waardoor een feitelijke scheiding wordt uitgelokt, wat een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Verzoekster wijst erop dat zij goed geïntegreerd is in België, dat zij haar sociale contacten hier heeft opgebouwd en dat haar echtgenoot haar onderhoud, zolang zij geen werk kan hebben gelet op haar verblijfsstatus.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42 *quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42 *quater* van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. Punt vier voorziet onder meer dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging van de gehuwden meer is

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"Art42quater§ 1,4 van de wet van 15.12.1980. Er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Uit het verhoor van de echtgenoot d.d. 15.04.2009 blijkt het volgende : "... Op 10.12.2008 is ze naar België gekomen. We zijn samen naar het dienstencentrum van Muide geweest om mevrouw in te schrijven. Daar hebben ze gezegd dat de wijkagent moest komen. Ik merkte dat ze vanaf dan veranderde. Ze was rustig en kalm. Vanaf het moment dat we een brief gekregen hadden van de wijkagent, is mevrouw veranderd. Ze kreeg een grote mond, was vaak kortaf met haar antwoorden. Omdat we gingen gaan werken was ze alleen thuis. Ze kookte niet als we terug kwamen. Ze deed de ganse dag niets. Later kregen we een brief dat mevrouw zich moest aanmelden om haar verblijfskaart af te halen. Het is nog geen maand geleden dat ze haar verblijfskaart voor 5 jaar heeft gekregen. Zaterdagochtend om 06u30 is ze weggegaan. Ik lag nog te slapen. Ik dacht eerst dat ze naar beneden was. Mijn moeder dacht dat ze boven was. Toen ik naar beneden ging, hebben we gezien dat ze weg was. De laatste tijd belde ze veel naar haar broer en zussen. Mevrouw heeft een zus in Antwerpen, ze heet I. (...). Ze heeft nog een broer en een zus die in Lyon wonen. Ik heb gebeld naar haar zus in Antwerpen. Haar zus heeft gezegd dat ze mee is gegaan met haar broer. Ik weet dat die broer zaterdag

naar Brussel ging komen omdat er een trouwfeest van de familie was. Ik ben er zeker van dat de broer van mevrouw haar 's morgens vroeg komen halen is. Mevrouw heeft een GSM, waarschijnlijk hebben ze afgesproken. Ik heb gebeld naar mijn schoonmoeder, ze zei: mijn dochter heeft alles wat ze moet hebben. Ze heeft jullie niet meer nodig. Ik ben zeker dat het een kwaad opzet is, ze had enkel de bedoeling om zich hier te vestigen. Ik wil dat haar kaart terug wordt ingetrokken en dat ze terug naar Turkije gaat. Ik wil niet dat ze terug komt. Ze heeft mij gebruikt. Mijn ouders wilden niet dat ik trouwde, kijk nu hebben ze gelijk. Mevrouw heeft haar verblijfskaart, ons trouwboekje en al haar juwelen mee. Ze heeft zelfs de juwelen van mijn moeder gestolen. Het volgende heeft ze meegenomen:

15x armbanden van 33 gram. Een armband is 550 euro waard.

Een set van 22 karaat. Rond de 2.500 euro waard

Een brede armband van 700 euro waarde

5 birlik met ketting 1.400 euro

2 armbanden van mijn moeder, ongeveer 1500 euro

2 brede ringen

Ik heb de diefstal aangegeven bij de politie. Zij hebben een PV opgemaakt met het nummer (...)dd 11/04/2009." Uit het verslag samenwoning d.d. 05.05.2009 blijkt het volgende : betrokkene woont er niet meer, het koppel gaat scheiden. Betrokkene verblijft momenteel vermoedelijk in Frankrijk."

Hieruit blijkt dat verweerder het verblijf heeft beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient voor de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht, zich dan ook te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verweerder heeft geconcludeerd dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat om deze reden het verblijf wordt ingetrokken. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoningverslag van 5 mei 2009. Verweerder heeft ook de doorslaggevende elementen van dit samenwoningverslag overgenomen in de motieven. Zo werd niet enkel vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar werd tevens vastgesteld dat het koppel gaat scheiden en dat verzoekster vermoedelijk in Frankrijk woont. Tevens wijst verweerder op het verhoor van verzoeksters echtgenoot van 15 april 2009 waarin verzoeksters echtgenoot onder meer verklaarde dat zijn echtgenote vertrokken is met haar broer naar Frankrijk, een maand nadat ze haar verblijfskaart had gekregen. Tevens verklaarde hij dat het volgens hem kwaad opzet was, dat ze enkel de bedoeling had zich hier te vestigen en dat ze haar verblijfskaart, hun trouwboekje en al haar juwelen, zelfs enkele van zijn moeder heeft meegenomen.

Verzoekster betwist het samenwoningverslag niet. Zij betwist niet dat zij op het ogenblik van de woonstcontrole en het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoonde met haar echtgenoot. Zij betwist evenmin dat haar echtgenoot een aangifte van schijnhuwelijk heeft gedaan, evenmin betwist verzoekster de aantijgingen van haar echtgenoot. Zij stelt enkel dat het tijdelijke huwelijksproblemen betrof die intussen zijn opgeklaard. Zij meent dat men haar echtgenoot niet zomaar eenzijdig had mogen geloven en een grondiger onderzoek had moeten voeren, daar zij zich enkele maanden later hebben verzoend en dit duidelijk zou zijn geworden bij een grondiger onderzoek.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 april 2009 de burgemeester informeerde dat verzoekster na het verkrijgen van haar F-kaart de echtelijke woonst zou hebben verlaten, maar dat de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot niet afdoende zijn om de verblijfskaart in te trekken. Aan de burgemeester werd vervolgens gevraagd om een relatieverlag. Op 5 mei 2009 werd een relatieverlag opgesteld, waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen, dat ze zouden scheiden en dat verzoekster in Lyon in Frankrijk verblijft. Verzoekster ontkent niet dat zij zich op dat ogenblik in Frankrijk bevond, zodat het niet onzorgvuldig is van verweerder om verder te gaan op de verklaringen van de echtgenoot en de vaststellingen van de politie bij het relatieverlag. De bestreden beslissing werd genomen op 13 mei 2009, terwijl verzoekster zelf aangeeft dat zij zich pas in oktober 2009 verzoende met haar echtgenoot,

zodat verzoekster niet aantoont welke feiten verweerder had kunnen vaststellen en er rekening mee had kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat de beslissing reeds drie dagen na de ontvangst van het samenwoonstverslag werd genomen, toont op zich niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder de beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen of zou zijn uitgegaan van onvolledige of verkeerde feiten, nu vaststaat dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoonde met haar echtgenoot, doch naar Frankrijk was verhuisd en er pas een half jaar na de bestreden beslissing sprake is van verzoening. Verzoekster toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van dit samenwoonstverslag samen met de verklaringen van de echtgenoot te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was en dat deze van die aard was dat het verblijfsrecht kan worden ingetrokken.

Ook waar verzoekster aangeeft dat verweerder onzorgvuldig is geweest bij de betekening van de bestreden beslissing daar hij heeft nagelaten na te gaan of de beslissing inhoudelijk nog correct is op het ogenblik van de kennisgeving, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat zij niet betwist dat zij in Frankrijk woonde op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat zij sinds oktober 2009 opnieuw bij haar echtgenoot woonde, doch dat haar het bevel pas op 28 juni 2010 werd ter kennis gebracht. De Raad stelt evenwel vast, uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoekster zich pas op 6 april 2010 voor het eerst heeft aangemeld bij de gemeente, waar zij om een herinschrijving verzocht. Verzoekster is aldus zelf onzorgvuldig geweest door de gemeente niet eerder op de hoogte te brengen van het feit dat zij opnieuw in de gemeente woont op hetzelfde adres als haar echtgenoot. Bovendien wijst de Raad erop dat, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24.08.1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Zij betwist niet dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer samenwoonde met haar echtgenoot. Bijgevolg kon verweerder verzoeksters verblijf beëindigen op grond van artikel 42 *quater* §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent. Deze kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Tenslotte is verzoekster de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald van haar privé-leven, nu de beslissing wordt ter kennis gebracht op het ogenblik dat verzoekster wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 *quater*, zodat de bestreden beslissing een feitelijke scheiding uitlokt. Tevens is zij goed geïntegreerd, heeft zij haar sociale contacten opgebouwd en is zij niet ten laste van de Belgische Staat. Van verzoekster kan niet worden verwacht dat zij haar Belgische echtgenoot en schoonfamilie achterlaat.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangaande de vermeende schending van het privéleven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster wijst erop dat zij al goed geïntegreerd is en sociale banden heeft ontwikkeld in België, en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden afgewogen ten opzichte van haar rechten onder artikel 8 van het EVRM.

Voor wat de belangenafweging betreft, wijst de Raad vooreerst op de bespreking onder de eerste twee onderdelen van het middel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige – en redelijke wijze heeft beslist een einde te stellen aan verzoeksters verblijf, gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfsrecht had verkregen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, wanneer zij aantoonde op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België of wanneer zij aantoonde dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk was en zij een werkelijk huwelijksleven onderhoudt waarbij zij zich bij haar echtgenoot zal vestigen. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoekster van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekster goed geïntegreerd is, sociale contacten heeft opgebouwd, Nederlands spreekt en niet ten laste is van de Belgische staat, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoekster in. Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN